

νά 'μαστε διπλωμένες  
σά μεταξωτό,  
νά θουλιάζουμε άπ' τά μάτια τής μάνας  
καί νά μή μιλάμε.  
Τό μαύρο δωμάτιο μās πήρε  
σάν τάφος ή σά στόμα  
ή σάν έσωτερική κοιλιά.  
Κράτησα τήν άνάσα μου  
καί νά έχει ο πατερούλης,  
οί αντίχειρές του, τό παχύ κρανίο του,  
τά δόντια του, τά μαλλιά του νά μεγαλώνουν  
σά χωράφι ή σάν έσάρπα.  
Ξαπλωμένη δίπλα στά θρούα  
του δέρματός του μέχρι  
πού ήτανε παράξενος. Οί άδερφές μου  
δέ θά μάθουν ποτέ πώς γήγκα  
άπό τή σειρά μου καί ύποκριθηκα  
πώς ο 'Αλλάχ δέ θά δει  
πώς κρατούσα τόν πατερούλη μου  
σάν παλιό πετρωμένο δέντρο.

### Ξ. Τζ. Κέννεντυ (1929)

Γυμνό πού κατεβαίνει μιá σκάλα

Δάχτυλο πάνω στό δάχτυλο, χιονίζουσα σάρκα  
Χρυσό του λεμονιού, ρίζα καί φλούδα  
Κοσκινίζεται στό ήλιοφώς κατεβαίνοντας τή  
σκάλα

Μέ τίποτα πάνω της. Ούτε τό μυαλό της.  
Κατασκοπεύουμε κάτω άπ' τό κιγκλίδωμα  
"Ένα σταθερό κοπάνισμα του μηρού πάνω στό  
μηρό—

Τά χείλη της έντυπώνονται στον ταλαντευό-  
μενο άέρα  
Πού μεριάζει ν' άφήσει τά μέρη της νά πε-  
ράσουν.

Μιάς γυναίκας καταρράκτης, φορεϊ  
Τήν άργή της κατάβαση σά μακριά κάπα  
Καί σταματώντας, στό τελευταίο σκαλί  
Μαζεύει τις κινήσεις της σέ μιá μορφή.

### Τζών Μόργκαν

'Αγοξιάτικο άπόγευμα

Πέσαμε στό στρώμα  
σάν πεζικάριοι σέ μαλακή λάσπη,

ένω ο έχθρός τό σκάει  
μέ τις μπότες καί τ' αυτόμάτά μας.

Φωτεινές πεταλούδες φυτρώνουν άπ' τό κε-  
φάλι  
της γυναίκας μου καί τό δεξι μου χέρι

κρατάει τρεις κάμπες, καθώς είμαστε ξαπλω-  
μένοι

τώρα σ' ένα δάσος. 'Ο ήλιος

είναι σιωπηλός σάν τή σιωπή  
γύρω άπ' τό ξυνητήρι.

'Ελαφρότερα έντομα πετούν κατά πάνω  
σ' άσπρο δαχτυλίδι μέσ στα φύλλα τής  
κορφής.

Οί πράσινες σκιές τους πιτσιλίζονται άνάμε-  
σα άπ' τις φτέρες  
καί πάνω στα πρόσωπά μας. Μά ο πόλεμος

δέν ξεχάστηκε: άρματα κινούνται κατά μέσα  
ρίχνοντας φλόγες κι άποσυσρόμαστε στα  
δέντρα.

'Η γυναίκα μου, σά δέντρο, τά χαμηλότερα  
κλαδιά της

πάστηκαν στή φωτιά: μπουμπουκία σκάνε σέ  
κρανιά, άνθό τής κερασιάς.

'Η καμπάνα άρχίζει νά ήχει καί μεις

τρέχουμε πρós ένα σχολείο στήν άκρη του  
δάσους.

'Αλλού οί άνθρωποι όρμούν σέ άντιαεροπορι-  
κά καταφύγια.

Βουτάμε σέ τάφους. Ριχνόμαστε  
πίσω από θημωνιές. Ριχνουν κι αύτοί.

Φίλα με! Τό δέρμα μου καίγεται, καίγεται.

### Τζαίησον Μίλλερ

Κοιμάτι στή Σαβδόνα

Τό πουλι άπαντάει. Μέσα  
στήν άνοιχτή παλάμη μου ένας κρίνος τρώει.

Περιστερία κάθονται σέ βράχους πάνω  
στά σκοτεινά σκουλήρια. 'Ανεβοκατεβαίνουν  
πεινασμένα,

τελετουργικά. Κλαδιά ξαναγυρνούν στον ήλιο  
ξερά, εύθραυστα. 'Η δροσιά κατεβαίνει.

Στήν κορφή των δέντρων τό χώμα  
μεταφτεύεται σέ γαλάζιους καρπούς.

Καί του γούλλου ο ήσκιος μακραίνει  
σέ μιá φωνή κάτω άπ' τό δέντρο. "Άκου!

Τά χορτάρια λυγάνε. 'Αφροπράσινα  
έντεινοντας τις άκρες τους. Σάν δίχως άκτ ή

κώματα. "Ένα βήμα πού άρθρώνεται.  
'Ασύντριφτο. Μέσ στον άνεμο. Μιά λεπίδα  
χόρτου

χιτυάει τό πόδι ενός πουλιού. Λεπίδα καί  
πούπουλο  
κοιτάμενα σέ μιá νότα μέσ στον πύργο.